

Usko

1. Tess. 1:2-3

2. *Me kiitämme Jumalaa aina teistä kaikista, kun muistamme teitä rukouksissamme.*

3. *Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne*

uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Mitä pelastuksessa tapahtuu?

Mitä usko on? Miten se vaikuttaa? Mitä rakkaus on ja miten se vaikuttaa? Mitä toivo on ja mitä se vaikuttaa? Miten ne kaikki syntyvät? Millaisen muutoksen kääntymys tuottaa? Mistä pelastuksessa on syvimmiltään kysymys? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee 1. Tessalonikalaiskirjeen 1. luvussa, josta on otteemme.

Paavalin rukouselämä

Monet Paavalin kirjeistä sisältävät rukouksia. Niissä on myös rukouspyyntöjä, mutta enimmäkseen Paavali kertoo niissä, mitä asioita hän seurakuntien ja niiden jäsenten puolesta rukoilee. Galatalaiskirjettä lukuun ottamatta hän aloittaa kertomalla, mistä hän kiittää niin perustamisensa kuin muidenkin aloittamisensa seurakunnissa. Omasta pienestä kokemuksestaanikin tiedän, että jos on saanut olla työssä jossain seurakunnassa, ei myöhemminkään voi lakata rukoilemasta sen ja sen jäsenten puolesta.

Pelastus

Tessalonikan seurakunnan osalta Paavali toteaa:

Me kiitämme Jumalaa aina teistä kaikista, kun muistamme teitä rukouksissamme.
(2)

Hänen rukouksensa oli toistuvaa ja aina siihen sisältyi kiitos Jumalalle. Kiitos ei siis kohdistunut seurakuntaan vaan Jumalaan, joka oli pelastanut sen uskovat ja vaikuttanut heissä valtavan muutoksen evankeliumin vastaanottamisessa. Heissä oli syntynyt usko, rakkaus ja toivo, kun heidät Pyhässä Hengessä oli liitetty Jeesukseen Kristukseen, he olivat Jumalan valittuja ja levittivät evankeliumia ympärilleen ja suuntautuivat odottamaan Jeesuksen paluuta. Heidän elämäntapansa oli muuttunut samanlaiseksi kuin Paavalin ja kaiken lisäksi kaikki tämä oli tapahtunut äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa vainon keskellä. Mitään siitä ei olisi voinut saada aikaan mikään inhimillinen, vain Jumala kykeni pelastamaan ja muuttamaan heidät uusiksi.

Kiitos rukouselämässämme

Jumalan kiittämällä on tärkeä tehtävä jokaisen uskovan rukouselämässä, sillä siinä on kysymys katseen ja sydämen kiinnittämisestä itse Jumalaan. Vaikka seurakuntien toiminnassa ja työssä on paljon sellaista, mitä missä muussakin yhteisössä: on opetusta, laulua, kahittelua, keskustelua, mainostamista, netin hyödyntämistä, taloushallintoa ja niin edelleen, syvimmiltään seurakunta on Jumalan läsnäolon ja Jumalan pelastavan toiminnan paikka. Siinä ei ole ratkaisevaa, millaisia sen pastorit ja vastuunkantajat ovat, vaan mitä Jumala sen keskellä tekee evankeliumin sanan voimalla. *Evankeliumi on Jumalan voima.* Kun sitä puhtaasi Raamatun mukaisesti julistetaan, se vaikuttaa uskon Jeesukseen, rakkauden ja toivon.

Aina toinen toistemme puolesta rukoillessamme saamme kiittää Jumalaa, siitä miten Hän toimii itse kunkin elämässä evankeliumin kautta. Jumalan valtakunnan leviäminen ja ihmisten pelastuminen on Jumalan työtä. Joka kerta kun alamme tuijotamaan omia mahdollisuuksiamme ympärillämme riehuvan jumalattomuuden ja pahuuden keskellä, menetämme toivomme. Meidän ei pitäisi milloinkaan unohtaa, että vaikka Herra antoi meille tehtävän julistaa evankeliumia, ihmisten pelastus on kokonaan Jumalan ihmeellisen armontyö. Me emme yksittäisinä uskovina emmekä seurakuntana saa siitä mitään kunniaa, mutta saamme silti ilolla kiittää ja ylistää Herraa, sillä Hän pelastaa ihmisen. Se taas näkyy ihmisten aitoina muutoksina heidän siirtyessään kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan hallintapiiriin.

Kiitos ja kateus

Tehokkain tapa taistella kateuden syntiä vastaan, on Jumalan kiittäminen siitä hyvästä, mitä Herra on tehnyt toisten elämässä. Jos ja kun niin teemme, meiltä ei tule milloinkaan puuttumaan kiitoksen aiheita, vaikka omassa elämässämme emme näkisi muuta kuin vaivoja ja puutteita. Tosin niistäkin kyllä saa kiittää Jumalaa, sillä niiden kautta Herra on tekemässä jotain todella hyvää niille, jotka ovat Hänen omiaan. Ilo ja kiitollisuus Herraa kohtaan ovat kaksoset. Ei toista ilman toista. Ratkaisevaa asiassa on kuitenkin se, että sydämemme suuntautuu Herran puoleen. Kiitos ei synny siitä, mitä sain tai mitä muuta saivat, vaan siitä, kuka ja millainen on se Herra, joka on kaiken hyvän ja armon lähde. Evankeliumi Jeesuksesta suuntaa sydämemme Häneen ja evankeliumin voima synnyttää uskon, rakkauden ja toivon.

Usko, rakkaus ja toivo

Uudessa testamentissa toistuu kolmikko usko, toivo ja rakkaus. Tässä kirjeessä se löytyy kahdessa kohden:

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.(3)

Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (5:8)

Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistysvirressä se on muodossa: *Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme. Mutta suurin niistä on rakkaus. (1. Kor. 13:13)*

Heprealaiskirjeessä se esiintyy hiukan pitemmällä kaavalla:

Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin. (Hepr. 10: 21-24)

Kolossalaiskirjeessä Paavali myös hiukan laajentaa samaa teemaa:

Me kiitämme aina Jumalaa, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, kun rukoilemme teidän puolestanne. Olemmehan saaneet kuulla teidän uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja rakkaudesta, joka teillä on kaikkia pyhiä kohtaan sen toivon perusteella, joka on talletettuna teille taivaissa. Tästä toivosta te olette kuulleet jo aiemmin siinä totuuden sanassa, evankeliumissa, joka tuli teidän luoksenne. (Kol. 1:3-6)

Ei erillään Jeesuksesta

Missään yhteydessä uskosta ja rakkaudesta ja toivosta ei kuitenkaan puhut erillisinä asioina, vaan ne ovat aine sidottuja Jeesuksen Kristuksen persoonaan ja työhön Hänen omissaan. On siis vain uskoa Jeesukseen ja Jeesuksessa, rakkautta Jeesukselta ja Jeesukseen, toivoa Jeesuksen ilmestymisestä.

Tänä päivänä näyttää olevan aika yleistä, että uskosta, rakkaudesta ja toivosta puhutaan jonkinlaisina hyvinä ominaisuuksina tai hyveinä, joita ihmisten pitäisi kehittää itsessään. Jotenkin kuulostaa siltä, kuin jotenkin hävettäisiin Jeesus-nimeä ja se pyrittäisiin korvaamaan sanalla usko. Mutta mistään noissa kolmessa ei ole kysymys irrallisina asioina. Niitä on vain suhteessa Jeesukseen. Jos Jeesus irrotetaan niistä, kysymys on vain ihmisen omasta uskonnollisuudesta, yrityksistä tehdä toisille hyvää ja toiveajattelusta. Jeesuksesta irrallaan usko ei vaikuta mitään, se jää pelkäksi aivouskoksi ja on täysin voimaton synnin valtaa vastaan. Aitoa rakkautta ei myöskään synny muuten kuin Jeesuksessa ilmestyneen Jumalan rakkauden vastaanottamisella, Jumalan armosta elämisellä. Toivo ilman tarrautumista Jeesuksen paluun tosiasiaan, on perusteetonta optimismia, joka romahtaa kuoleman hiipiessä ihmiselämään.

Mitä usko on?

Näistä kolmesta katsomme nyt tarkemmin uskoa Jeesukseen. Sana usko tarkoittaa suomen kielessä sisäisenä asenteena muun muassa luulemista, vakuuttuneisuutta, luottamusta, turvautumista, asian toisen henkilön käsiin jättämistä. Mutta sitä käytetään myös ilmaisemaan uskon sisältöä eli sitä, mikä uskotaan. Mutta nyt Paavali käyttää sitä luottamuksen ja turvautumisen merkityksessä. Sen kohteena on Jeesus Kristus.

Mitä siis usko oikein on? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon? Muistan, miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Moni uskoa etsivä ei pohjimmiltaan etsikään Jeesusta tai yhteyttä Jumalaan, vaan sellaista uskonnollista keinoa, jolla oman sydämensä voisi muuttaa onnellisemmaksi. Hän siis kuvittelee, että uskon saaminen avaisi hänelle sellaisen sisäisen elämän rikkauden ja ilon ja rauhan, että häntä vaivaavat ongelmat ratkeaisivat tai hän saisi uuden voiman niiden kestämiseen. Valitettavasti meidän uskovien todistukset uskon tulosta ja elämisestä uskossa saattavat vahvistaa tällaista väärää käsitystä uskon luonteesta.

Uususkonnollisuudessa usko kohdistuu juuri omaan itseensä ja sisikunnasta löytyviin kosmisiin energioihin. Kristillinen usko ei ole uskoa omaan uskoonsa vaan uskoa toiseen Persoonaan, Jeesukseen.

Uskon luonteesta

Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin. Se on Herran avuksi huutamista. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme mitenkään pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä, mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä se kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen kotiin.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen petämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kiipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntyemisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on siis pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon. Kristillistä uskoa ei voi siksi esiintyä irrallaan tai erillään Jeesuksen tuntemisesta. Uskoa voi esiintyä vain henkilö- eli keskustelusuhteessa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus on nimittäin elävä Henkilö ja on keskelläämme, puhuu meille Raamatun kautta ja kuulee meidän puheemme, näkee ajatuksemme. Jeesus Kristus on siis läsnä oleva Herra, jolle voi puhua ja joka puhuu meille, vaikka emme häntä näekään.

Usko ei ole ominaisuutemme

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Ennen kuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka aidosti etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan. "Etsikää, niin te löydätte!" lupaa Jeesus.

Herra voidaan löytää

Herran etsiminen on mahdollista, sillä Hän puhuu sanassaan. Siksi uskoa kyselevä on johdettava Herran Sanan ääreen. Herra puhe voi kyllä sitten panna meidät aika koviille. Raamatun sana synnistä on niin totuuden mukaista, että ihmisen omatunto sen tunnistaa, vaikka ihminen yrittäisikin sen tukahduttaa. Mutta Hänen puheensa synnyttää meissä myös luottamuksen Häneen. Herran teot osoittavat meille, että Hän vastaa sanastaan.

Usko ei mitään - Jeesus kaikki

Usko ei itsessään ole mitään. Se ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vain tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole usko-nimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan. Epäusko nostaa itsensä Jeesuksen yläpuolelle ja on siis ylpeyttä olemukseltaan.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin: "Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot." Usko vie Herran oman palvelijan

asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että min-kään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia. Se, että saamme palvella, on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastuk-seemme, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Uskon vaikutus

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne us-kossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (3)

Roomalaiskirjeessä Paavali panee uskon vastakohtaksi työn tekemisen: *Työtä te-keväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan us-koo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurs-kaudeksi. (Room. 4:4-5)* Mutta nyt tessalonikalaisille sama Paavali puhuu siitä, että usko vaikuttaa työn tekemistä. Vastaavasti Jaakob kirjoittaa: *Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin ilman tekoja kuollut. (Jaak. 2:26)* Mitään ristiriitaa ei Paavalin ja Jaakobin välillä ole. Roomalaiskirjeessä Paavali tarkoittaa lain tekoja, joilla ihminen yrittää kelvata Jumalalle, mutta nyt hän yhdessä Jaakobin kanssa osoittaa, että Kristuksen sovitustyön tähden uskon kautta vanhurskaaksi luettu us-kova alkaakin tehdä työtä. Mutta hän ei tee sitä siksi, että pelastuisi, vaan siksi, että on ilmaisena lahjana jo saanut pelastuksen. Aivan saman asian Paavali lausuu Efe-solaiskirjeessä näin:

Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lah-ja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekon-sa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennal-ta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:8-10)

Kiitä Jumalan työstä toisissa uskovissa

Paavali näki, miten uskonyhteys Jeesukseen ilmeni tessalonikalaisten antautumise-na tekemään hyviä tekoja, ja antoi siitä kiitoksen Jumalalle. Hyvien töiden määrä ei kuitenkaan ole mikään uskon mittari vaan Jumalan armon mittari. Kaikki uskossa Jeesukseen tehdyt teot ovat nimittäin Jumalan valmistamia eikä niistä voi uskova kerskua. Jeesus sanoo niistä näin: *"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa."* (Matt. 5:16) Siksi Paavalikin kiitti niistä Jumalaa eikä kirjeen saajia.

Hyvät teot ja pelastusvarmuus

Missä määrin uskovan tulee sitten tarkastella omia hyviä tekojaan? Pitäisikö hänen ottaa ne mittariksi, jolla hän voisi arvioida oman pelastuksensa varmuutta? Viimei-sen tuomion kertomus osoittaa, että Jumalan siunaamat olivat kyllä tehneet kaiken-laisia tekoja, he olivat käyneet sairaiden, vangittujen, yksinäisten luona, he olivat vaatettaneet ja ruokkineet puutteessa olevia, mutta he eivät kaikkea sitä tehdes-sään tiedostaneet tekevänsä jotain suurta Herralle. He eivät pitäneet mitään niistä teoista mainitsemisen arvoisina, usko Jeesukseen oli ne teot synnyttänyt. Kaiken li-säksi uskovat näkevät kaikkein parhaimmissakin teoissaan oman syntisen luonton-sa sotkeutuvan sekaan likaamaan heidän motiivejaan. Siksi parhaimpienkin teko-jensa jälkeen uskova joutuu tekemään parannuksen. Näin ollen oman uskon mittaa-miseen hyviä tekoja ei pidä käyttää, mutta toisten uskovien hyvistä teoista saa kyllä vilpittömästi kiittää Jumalaa.

Uskon mittari

Oman uskon mittaamiseen Paavali antaa toisenlaisen tien:

Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, ettekö tunne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei näin ole, te ette kestä koetusta... Emme näet voi mitään totuutta vastaan vaan ainoastaan totuuden puolesta. (2. Kor. 13:5,8)

Uskossa olo ja siinä pysyminen on kiinni siitä, taivummeko Jumalan sanan alle ja parannukseen synneistämme, kun Jumalan totuus osoittaa meidän langenneen. Jos Kristus asuu meissä Pyhässä Hengessä totuus saa meidät lopulta, joskus tosin aika pitkään kestävien taivuttelujen jälkeen, murtumaan ja vakuuttaa meille uudestaan, että Jeesuksen uhriveri Golgatalla riittää tänäänkin puhdistamaan syntimme. Golgatan ristin rakkaus on pelastusvarmuutemme tae, eivät uskossa tekemämme hyvät teot. Mutta olkaamme sitäkin innokkaammat antamaan Jumalalle kiitos ja kunnia toisten uskovien elämässä näkemistämme uskon teoista.

Seuraavassa saarnassa palaamme vielä tekstiimme rakkauden ja toivon osalta, jotka nekin riippuvat kokonaan suhteestamme Jeesukseen Kristukseen. Uskon kanssa nämä kolme muodostavat ykseyden. Jos pyydät elämäsi uskoa, saat myös rakkauden ja toivon, sillä kaikki ne ovat Jeesuksessa Kristuksessa. Herra ei anna meille kolmea erillistä pakettia vaan yhden suuren, se on oman itsensä. Hänessä on kaikki myös sinua varten.

Usko kilpenä

Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. (Ef. 6:16) Efesolaiskirjeessä Paavali puhuu uskosta kilpenä, jolla voimme voittaa Saatanan hyökkäykset. Siinä yhteydessä sana usko ei tarkoita uskoa, jolla uskotaan, vaan uskoa, joka uskotaan. Toisin sanoen usko tarkoittaa tässä uskontunnustuksemme sisältöä. Kun Sielunvihollinen ampuu meitä vastaan kaikkinaisia kiusauksia ja yrittää masentaa uskovaa, kaikki ne voidaan torjua nostamalla evankeliumin silmiemme eteen nostamalla uskon sisällöllä eli Jeesuksessa Kristuksessa olevalla täydellisellä lahjavanhurskaudella.

Uskon taistelu

Siksi aina kun koemme, että uskomme ja turvautumisemme Herraan alkaa horjua, meidän on juostava evankeliumin turviin. Usko on aina myös taistelua, sillä se on uskoa vastoin sitä, mitä edessämme näemme tai koemme, se on uskoa vastoin sitä, mitä maailma huutaa vastaamme, se on uskoa vastoin omia kipujamme ja lankeemuksiamme. Siksi emme koskaan voi panna luottamustamme mihinkään muuhun, kun Jumalan täytettyyn tekoon Golgatalla ja ylösnousemuksen aamussa ja siihen erehtymättömään Sanaan, joka sen ilmoittaa meille toistuvasti. Usko palaakin joka aamu samaan evankeliumiin, joka on Jumalan voima ja kykenee ei vain pelastamaan ihmisen vaan myös pitämään hänet loppuun asti elämän tiellä. Evankeliumin voima vaikuttaa uskon myös teot. Siksi uskova elää evankeliumista.

Lopuksi esimerkki siitä, miten evankeliumi Jeesuksesta kykenee pelastamaan millaisen tahansa ihmisen.

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan kuolemantuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi ruukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman vääriin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräissä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syn-

tiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa. (1976)

Entä sinä?

Missä määrin sinä näet toisissa ihmisissä Kristus-uskon vaikuttamia tekoja? Missä määrin sinä kiität Jumalaa siitä hyvästä, mitä näet Herran antavan ja tekevän toisten uskovien elämässä? Jos alat kiittää siitä, mitä Jumala tekee muille, koskaan sinulta ei tule puuttumaan kiitosaiheita. Kiittämällä niistä voit samalla nitistää hiukan lihassasi asuvaa kateutta.

Entä oletko sinä jo uskossa Jeesukseen? Ellet vielä, tänään Herra kutsuu sinua kääntymään Hänen puoleensa tunnustamaan sen, että olet vaeltanut selkä Jumalalle käännettynä. Pyydä Herralta armoa ja anteeksiantoa, sillä Hän on Golgatan ristillä kantanut myös sinun syntiesi rangaistuksen puolestasi. Saat silloin uskon lahjan, pääset yhteyteen Vapahtajan kanssa ja Jumalan voima Pyhässä Hengessä alkaa muuttaa sinun elämäsi. Jeesus kutsuu sinua.